

Ρατσισμός Αριάδνη Παρθένη

1^ο Βραβείο στην κατηγορία Θεατρικού Έργου
Διεύθυνση Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης Αν. Αττικής

Σπίτι Ελένης

Η Αγγελική άνοιξε την πόρτα του δωματίου με ένα ζεστό χαμόγελο ζωγραφισμένο στα χείλη.

«Καλημέρα»

Η φίλη της δεν απάντησε. Καθόταν στην καρέκλα δίπλα στο παράθυρο και ατένιζε τη θέα σκεφτική. Η Αγγελική την πλησίασε, δεν φαινόταν να είχε αντιληφθεί την παρουσία της κοπέλας.

«Ωραία μέρα σήμερα».

«Ε;»

«Να, λέω, έχει ήλιο και κάνει ζέστη, ωραία δεν είναι;»

«Δεν θα το' λεγα». Κάτι στον τόνο της χτύπησε άσχημα στην κοπέλα.

«Είδαι καλά;»

«Δεν τα' μαθες;» Η Ελένη γύρισε και την κοίταξε με τα μεγάλα μάτια της. Ήταν φίλες από το νηπιαγωγείο, αλλά η Αγγελική πρώτη φορά την έβλεπε τόσο ανήσυχη.

«Όχι, τι να μάθω;»

«Α... Πώς και δεν το έμαθες, έχει βουίξει ο τόπος.»

«Τι έγινε, Ελένη, με κάνεις και ανησυχώ».

«Θυμάσαι εκείνο το κορίτσι;»

«Τίπο;»

«Από το δίπλα τμήμα, που είναι από το Πακιστάν.»

«Α, ναι, κατάλαβα ποια λες». Η Αγγελική μπερδεύτηκε. Τι τη νοιάζει την Ελένη για το συγκεκριμένο κορίτσι; Κανείς δεν ασχολούνταν μαζί της. Ή μάλλον όλοι, όλοι μαζί δεν την κοροϊδεύανε;

«Ξέρεις, σήμερα το πρωί...»

Σχολείο

Προσπαθούσα να ανοίξω δρόμο ανάμεσα στα παιδιά, αλλά όλοι φαίνονταν να προχωράνε αντίθετα από μένα, προς την έξοδο, φεύγοντας από το προαύλιο. Έκανα λίγο στην άκρη, ενώ προσπαθούσα να κρατήσω τα δάκρυα που ανέβαιναν στα μάτια μου. Αυτό που ένιωθα δεν ήταν ούτε πόνος, ούτε λύπη, αλλά τύψεις. Όταν το έμαθα το πρωί, κατάλαβα, κατάλαβα πόσο απαίσιμα θα πρέπει να ένιωθε. Αλλιώς, γιατί να πάρει μια τέτοια απόφαση;

Όταν κατάφερα να βγω στην αυλή, είδα μερικά παιδιά που κάθονταν σε πηγαδάκια και μιλούσαν.

Σκόρπιες λέξεις έφτασαν στα αυτιά μου:

Έπεσε

Αστυνομία

Κινητό

Ταράτσα

Έπεσε

Κοντοστάθηκα για λίγο, όταν είδα μια καθηγήτρια να με πλησιάζει. Η Πετροπούλου των μαθηματικών.

«Δε φαίνεσαι καλά μικρή μου».

«Γιατί θα έπρεπε να είμαι καλά δηλαδή;» Δεν το κατάλαβα εκείνη τη στιγμή, αλλά πρέπει να φώναξα, καθώς η Πετροπούλου γούρλωσε τα μάτια της και απομακρύνθηκε μουνιρίζοντας.

Σπίτι Ελένης

«Έπεσε».

«Τι εννοείς έπεσε;» Η Αγγελική την κοίταζε επίμονα, κάτι μέσα της της έλεγε ότι αυτό που θα άκουγε θα την τρώαζε.

«Φούνταρε από την ταράτσα στο κενό, πώς το λέμε, αυτοκτόνησε».

«Πού, πότε;»

«Το πρωί στο σχολείο». Έκανε μια δραματική παύση για να αφήσει τη φίλη της να το χωνέψει.

«Ήρθε πιο νωρίς και μπήκε στο γραφείο, τάχα μου για να πάρει μια ασπιρίνη, επειδή την πονούσε το κεφάλι της. Όταν δεν την κοίταζε, κανείς αρπάζει τα κλειδιά και τρέχει στη ταράτσα. Πετάει το κινητό της και μετά από λίγο πέφτει και αυτή. Τόσο απλά. Τα έχασες, ε;»

«Είναι απαίσιο».

«Τίπο από όλα;»

«Όλα». Η Αγγελική ένωθε χαμένη, κάθισε στην άκρη του κρεβατιού. Ένας άνθρωπος έχασε τη ζωή του και πίσω μάλλον ένα νέο κορίτσι. Αλλά το χειρότερο ήταν ο λόγος για τον οποίο αυτοκτόνησε. «Ξέρεις ποιοι ευθύνονται, έτσι δεν είναι;»

«Εμείς ούτε που της μιλάγαμε.»

«Όλοι την κοροϊδεύαμε. Μερικοί πίσω από την πλάτη της και άλλοι μπροστά της.»

«Μακάρι να ήταν μόνο το ότι την κοροϊδεύαμε.»

Σχολείο

Πλησίασα και κάθισα σε ένα παγκάκι, τα πόδια μου δεν με βαστούσαν άλλο. Η ώρα ήταν 1:00 και είχε αρχίσει ήδη να κάνει ανυπόφορη ζέστη. Το σχολείο πάντα το μισούσα, μου θύμιζε φυλακή με τις μικρές σαν κελιά τάξεις και τους γκρίζους τοίχους. Στην πραγματικότητα, ίσως να είχα σταματήσει από το γυμνάσιο αλλά ερχόμουν μόνο για να νιώθω ότι είμαι κάποια, να το παίζω σπουδαία. Μετά το θάνατο της μητέρας μου ένωθα απροστάτευτη, αδύναμη, φοβόμουν. Γι'αυτό είμαι αυτή που είμαι, μέσα από τη δυστυχία των άλλων παίρνω κουράχιο. Κουράχιο ότι υπάρχουν ζωές χειρότερες από τη δική μου.

Άκουσα βήματα πίσω μου, δε γύρισα, ήξερα ποιος ήταν. Κάθισε δίπλα μου και προσπάθησε να με αγκαλιάσει, τον απέφυγα.

«Θάλεια τι συμβαίνει;»

Συνέχιζα να κοιτάζω το χώμα, χωρίς να μιλάω.

«Λέγε ρε, τι έχεις;» Η φωνή του Άρη βγήκε λίγο πιο θυμωμένη από πριν.

«Τίποτα».

«Ναι, καλά, λέγε, αν δεν τα πεις στο αγόρι σου, σε ποιον θα τα πεις;»

Σε κάποιον λιγότερο ηλίθιο, σκέφτηκα, αλλά δεν είπα τίποτα.

«Γι' αυτή τη βρωμοπακιστανή κάνεις έτσι; Έλα τώρα. Καλύτερα που βούτηξε από τον πέμπτο, να ησυχάσουμε». Με άρπαξε από τους ώμους. «Πάει μία, κατάλαβες, καθάρισε ο τόπος από έναν από αυτούς, μην ασχολείσαι».

«Δεν έφταιγε σε τίποτα». Γύρισα και τον κοίταξα στα μάτια.

«Αυτό δεν θα το έλεγες εχτές. Αν δεν θυμάσαι, θέλαμε να τη ξεφορτωθούμε».

«Ήταν απαίσιο αυτό που κάναμε Άρη, εμείς φταίμε που αυτοκτόνησε. Της φερόμασταν απαίσια».

«Και; Δεν την σπρώξαμε κιόλας να πέσει από την ταράτσα. Αλλά τι σε νοιάζει εσένα; Η Θάλεια που ήξερα δεν θα έκανε έτσι».

«Φύγε» του είπα σιγά, ενώ κοιτούσα τις άκρες των παπουτσιών μου.

«Τί είπες;» Η φωνή του αγρίεψε ακόμα περισσότερο.

«Φύγε» φώναξα «φύγε. Δεν θέλω να τσακωθούμε, φύγε».

Δεν σηκώθηκε, έμεινε εκεί με μια περίεργη έκφραση ζωγραφισμένη στο πρόσωπο. Σηκώθηκα και έτρεξα έξω στο δρόμο, έπρεπε να πάρω μια ανάσα.

Ο δρόμος ήταν άδειος, τελικά αποφάσισα να γυρίσω σπίτι, δεν μου άρεσε η ιδέα να μείνω στο σχολείο και δεν είχα χρήματα μαζί μου για να πάω να πω καφέ. Περπάτησα μέχρι το διαμέρισμα το οποίο δεν ήταν και πολύ μακριά από το σχολείο. Η γειτονιά μου με γκρίζα σπίτια, χωρίς αυλές, χωρίς πράσινο, χωρίς παιδιά, μόνο αυτοκίνητα και ένα μικρό παρκάκι με άρρωστα δέντρα.

Ξεκλείδωσα με τα κλειδιά μου την πόρτα και μπήκα μέσα. Το σπίτι ήταν ακατάστατο και μύριζε έντονα αλκοόλ. Μπορούσα να φανταστώ τον πατέρα μου να λαγοκοιμάται στον καναπέ ύστερα από το χθεσινό μεθύσι. Κάποια στιγμή θα ξυπνούσε και τότε θα άρχιζε να φωνάζει γιατί δεν είμαι σχολείο, αλλά αυτό θα αρχούσε. Τα άφησα όλα όπως ήταν και κλειδώθηκα στο δωμάτιό μου.

Χώθηκα κάτω από τα σκεπάσματα. Σκέψεις στροβιλίζονταν στο μυαλό μου. Της φερόμασταν τόσο απαίσια.

Μερικές φορές μου βγαίνει αυθόρμητα χωρίς να το καταλαβαίνω και μετά δεν μπορώ να το σταματήσω. Φωνάζω, βρίζω, σπάω πράγματα, μερικές φορές χτυπάω και ό,τι ή όποιον βρω μπροστά μου. Μια φορά της έσπασα την μύτη. «Έπεσες και χτύπησες, κατάλαβες; Αυτό δεν είναι τίποτα μπροστά σε ό,τι θα πάθεις ,αν το πεις πουθενά, κατάλαβες ρε;»

Σηκώθηκα από το κρεβάτι και πλησίασα τη βιβλιοθήκη μου. Δεν είχε βιβλία πάνω, μόνο πεταμένα ρούχα και σκουπίδια. Τελικά βρήκα αυτό που έψαχνα. Το βιβλίο που μου διάβαζε η μητέρα μου, όταν ήμουν μικρή. Το είχα μάθει απ' έξω κάποτε, μετά το ξέχασα και έμεινε να αραχνιάζει σε μια γωνία. Το άνοιξα και διάβασα τις πρώτες σειρές. Ήταν μια φορά και έναν καιρό.

Άκουσα χτυπήματα στην πόρτα.

«Άνοιξε».

Πήρα μια βαθιά ανάσα, μαζεύοντας όση δύναμη είχα και άνοιξα.

«Ξύπνησες μπαμπά;»

«Γιατί δεν είσαι στο σχολείο;»

«Δεν έχουμε σήμερα».

«Δεν μας παρατάς, λέγε, γιατί δεν είσαι στο σχολείο;»

«Αυτοκτόνησε ένα κοριτσάκι, δεν έχουμε μάθημα».

«Βλακείες».

«Εσύ, γιατί δεν είσαι στη δουλειά;»

«Τι σε νοιάζει; Ο διευθυντής μου είσαι; Ίδια η μάνα σου. Αλλά τι να κάνουμε, αυτή μας έκανε τη χάρη και έπεσε από εκείνο το γκρεμό με το αυτοκίνητο». Γέλασε, το γέλιο του ήταν τραχύ, σαν πέτρες που τρίβονται μεταξύ τους.

«Ό,τι στοίχημα ότι ήθελες να είχα πεθάνει και εγώ μαζί της» φώναξα, έχανα τον έλεγχο.

«Ναι, ήθελα. Θα είχα γλιτώσει από πολλούς μπελάδες, γιατί μόνο τέτοιους φέρνεις, κατάλαβες;»

Δεν είπα τίποτα, απλά έσκυψα το κεφάλι και σκούπισα τα δάκρυα που έτρεχαν από τα μάτια μου. Με άρπαξε από τον ώμο και με έσπρωξε.

«Άντε να μου φέρεις τσιγάρα, τελείωσαν».

Βγήκα ξανά έξω στο δρόμο. Ήταν ένας από τους ηπιότερους καβγάδες με τον πατέρα μου. Κατευθύνθηκα προς το περίπτερο, αλλά στη μέση της διαδρομής άλλαξα γνώμη, έπρεπε να κάνω κάτι άλλο πρώτα.

Σπίτι της

Η μητέρα της ήταν εκεί, καθισμένη στη μικροσκοπική αυλή, χωρίς να κάνει τίποτα. Μπορούσα να φανταστώ τις μάνες που χάνουν τα παιδιά τους να κλαίνε, να οδύρονται, αλλά αυτή φαινόταν τόσο ήρεμη. Μεσ στα μαύρα, με ένα τετράδιο ακουμπισμένο στα πόδια της, να ατενίζει το κενό.

«Τέρνα μέσα κορίτσι μου, τι στέκεσαι απ' έξω;»

Μπήκα μέσα, η φωνή της ήταν ήρεμη σαν το πρόσωπο της. Ήταν μεγάλη, γύρω στα 55. Είχε παντρευτεί άντρα Πακιστανό, η ίδια Ελληνίδα. Είχα ακούσει κάποτε την κόρη της να το λέει.

«Τώς σε λένε κορίτσι μου;»

«Θάλεια».

Γύρισε και με κοίταξε.

«Κάτσε» είπε δείχνοντας μια καρέκλα δίπλα της. «Γιατί ήρθες κορίτσι μου;»

«Απλά ήθελα να σας δώσω τα συλλυπητήρια μου, ήταν...»

«Δεν περίμενα ότι θα ερχόσουν, εσύ συγκεκριμένα, να μου μιλήσεις»

«Σας είχε πει για μένα;»

«Όχι, όχι αυτή. Ποτέ δεν μιλούσε για το σχολείο».

«Τότε, πώς το ξέρετε;»

Σήκωσε το τετράδιο από τα πόδια της, το άνοιξε σε μια τυχαία σελίδα και μου το έδωσε.

«Διάβασε».

Τετάρτη

Με περίμεναν μπροστά από την πόρτα, όπως συνήθως. Μπροστά ήταν η μελαχρινή, η Θάλεια. Έχω ακούσει πολλά γι' αυτή, ότι ο πατέρας της πίνει, ότι η μητέρα της πέθανε όταν αυτή ήταν μικρή, ότι όλο το σχολείο τη φοβάται. Με πλησίασε και μου φώναξε να της δώσω τα λεφτά μου. Της τα έδωσα. Μου ζήτησε το κινητό. Αρνήθηκα. Προτού το καταλάβω με έσπρωξε δυνατά, παραλίγο να πέσω κάτω. Το ξαναζήτησε. Της το έδωσα. Εκείνη το πέταξε στο πεζοδρόμιο. Εκείνο το αγόρι στη γωνία με τα μπλε μάτια γελούσε και άρχισε να φωνάζει ότι όλοι οι Πακιστανοί είμαστε κλεφτές και πρέπει να γυρίσουμε πίσω από εκεί που ήρθαμε.

Σταμάτησα να διαβάζω, ένιωθα έναν κόμπο στο λαιμό μου. Το θυμόμουν το περιστατικό, έγινε πριν κάνα μήνα. Θυμάμαι ότι μάζεψε το κινητό της από κάτω, το ίδιο κινητό που έριξε πριν πέσει από την ταράτσα το πρωί, και έφυγε κλαίγοντας. Θυμάμαι πόσο σημαντική είχα νιώσει τότε.

Γύρισα στην τελευταία σελίδα.

Δευτέρα

Μισώ τη ζωή μου, μισώ το σχολείο, μισώ τα παιδιά, μισώ τα πάντα. Κουράστηκα να τα υπομένω όλα αυτά. Καλύτερα να τελειώνω.

ANTIO

Έκλεισα το τετράδιο. Δάκρυα ανέβαιναν στα μάτια μου. Από το μυαλό περνούσαν εικόνες, η μητέρα μου, ο πατέρας μου, ο Άρης, αυτή...

Πετάχτηκα από την καρέκλα και βγήκα τρέχοντας στον δρόμο. Το τελευταίο πράγμα που άκουσα ήταν ελαστικά αυτοκινήτου να στριγκλίζουν και ύστερα σκοτάδι.